

Werken in een landschapsbureau als justitie-assistent

Nieuws woensdag 4 november 2015

Worden wij de nieuwe batterijkippen?

Dirk Dekoninck, een justitie-assistent in Hasselt, getuigt over zijn ervaring met de nieuwe landschapsbureaus.

14.40 uur, ik ben op kantoor met enkele collega's. Twee collega's telefoneren, terwijl een derde langs komt met een vraagje over de maatregel 'Vrijheid onder voorwaarden'. Een vierde collega probeert zich al een tijdje door een akte van inbeschuldiging te worstelen. Voorlopig tevergeefs. Ze wordt te vaak onderbroken om haar aandacht erbij te houden.

Ik zou mijn collega's niet willen missen. Ik zou niet op een apart bureau willen gaan zitten, maar ik zal toch blij zijn als om 15 uur de eerste vertrekt en als om 16.30 uur de stroom met telefoontjes opdroogt. Eindelijk wat rust om me door dat delicate verslag te werken, dat eigenlijk gisteren al klaar had moeten zijn.

Blijkbaar begrijpen sommige mensen niet dat wij mensen zijn die met mensen werken. Mensen die langskomen, mensen die bellen, mensen die diensten laten bellen, mensen met complexe verhalen, mensen die gehoord willen én moeten worden. Blijkbaar begrijpen sommige mensen niet dat wij mensen zijn die soms nood hebben aan wat tijd, rust om stil te staan bij deze mensen. Blijkbaar begrijpen sommige mensen niet dat wij moeten terugvallen op 'onze kast' met dossiers, telefoonnummers, nota's en informatie.

Jammer genoeg zijn het deze mensen die aan de touwtjes trekken en nu volop gaan voor landschapsbureaus. Stop 30 personen in een ruimte met 22 bureaus. Voorzie er enkele te weinig, want er zal altijd wel iemand afwezig zijn en laat het kabaal maar losbreken. En voilà, weer zoveel vierkante meters bespaard. Zeker, maar ten koste van de mensen die met mensen werken en mits het inboeten van kwaliteit. Op deze dienst zijn het niet enkel formulieren die stilletjes wachten om ingevuld, geklasseerd en ingegeven te worden, maar ook mensen die met mensen werken en die daarvoor de nodige ruimte, tijd en rust vragen.

Als student leerden we dat we voor onszelf een rustige, prikkelarme studeerplek moesten opzoeken om onze aandacht erbij te houden en goed te kunnen studeren. Mogen we dan van onze werkgever niet hetzelfde verwachten? Een plek waar we goed werk kunnen leveren. Of kiezen we voor het legbatterijmodel? Stop ze allen in één bureau en laat de kakofonie losbarsten.

Dirk Dekoninck, Hans Dekoster, Jan Van Wesemael